

ARKKITEHTIOPISKELIJA 1 / 2005

Toimitus
Arkki-tehtiasasto
Otakaari 1 x
02015 TKK

toimitus@arkkitehtiopiskelija.net
www.arkkitehtiopiskelija.net

Päätoimittaja LENNART LANG
Toimitussihteeri JAN WOLSKI
Ulkoasu PEKKA HUIMA & MIKKO TEERENHOVI
Valokuvaaja OTSO HELENIUS
Kuvittaja ULLA WECKMAN
Ilmoitusmyynti ja talous SARA FRANKENHAEUSER
Internetsivut MIKKO LAHTI

Kirjoittajat
TICIANA ARAUJO, JOUNI HEINÄNEN, SATU HUUHKA, EEVA KATZ,
KATI KIVELÄ, ANTTI KUJALA, LAURI KÄRKKÄINEN, ELISA TÖRMÄNEN,
JYRKI VANAMO, MATHIAS WAHLBERG, TURKKA YLINEN

Kiitokset
MARIA COROMINAS, OLLI HANHIROVA, TIINA HOTAKAINEN,
PANU HÄRMÄVAARA, MIKKO LAHTI, SIRPA LUOMA, SARIANNA SALMINEN,
TIMO SIISKONEN, ANTTI TURKKO, TIMO VAHTER, SOFIA DE VOCHT

Julkaisija HELSINGIN, TAMPEREEN JA OULUN ARKKITEHTIKILLAT
Paino ARTPRINT, KOKKOLA 2005
Painos 6 000 KPL
ISSN 1795-5335

Kannen kuvassa
tarrataidetta Helsingistä

Kuva OTSO HELENIUS

äpy SUOMEN JOHTAVA ARKKITEHTIJULKAISU • JO VUODESTA 1948

Meillä ei mitä tahansa
höttöä julkaistakaan!
-Päätoimittaja arkkitehti Laulikki Äpy

ÄPY PAAVILAINEN:
KÄRSÄ OJOSSA

SEURAAVA NUMERO
KATUTILASSA WAPPUNA 2005

Säälittävät kapinalliset?

A Olen opiskellut vasta puoli vuotta Alvar Aallon suunnittele-
massa opinahjossa, tehnyt ensimmäiset harjoitustyöni Alvarin
piirtämän pöydän ääressä istuen Alvarin muotoilemassa tuolissa.
Jo nyt tunnen itseni uudelleen murrosikäiseksi. Kaikella kunni-
oituksella herra Aaltoa kohtaan, tekisi mieli tehdä asiat eri tavalla
kuin on opetettu, vaikka en aina tiedä miten.

Pelkän muutoksen vuoksi ei kuitenkaan kannata kapinoida.
Kapinalla kuuluisi olla selkeät tavoitteet, muutos ei ole itseisar-
vo. Jatkuva vallankumous kääntyy ennen pitkää itseään vastaan,
kun mikään ei ole pysyvää. Eri mieltä oleminen on jonkin aikaa
hienoa ja hauskaa, mutta argumenttien puutteessa se muuttuu
ahdistukseksi kuin murrosikäisellä konsanaan. Mikään ei ole sää-
littävämpää kuin kapinallinen, joka on alkanut epäillä omia mie-
lipiteitään. Arkkitehdin ja varsinkin kaltaisen nuoren arkkiteh-
tiopiskelijän on siedettävä muiden epäilykset siitä, että hän on
väärässä. On luotettava itseensä, vaikka kuuluisi omaan yhden
miehen vähemmistöön.

Oikeastaan ei ole kyse siitä mustavalkoisesta asetelmasta, että
itse olisin oikeassa ja muut väärässä, sillä miten makuasioista
voi kiistellä? Miten muodin mukana muuttuvaa aikamme arki-
tehtuuria voidaan ylipäätään perustella aikaisempia virtauksia
paremmaksi tai huonommaksi? Arkkitehtuurista puhuttaessa
pitäisi todella mennä paljon syvemmälle sen olemukseen. Histo-
ria on opettajamme: ennen vanhaan filosofiaa pidettiin kaikkien
tieteiden äitinä; sitten tulivat fyysikot, jotka väittivät tuntevansa
maailmankaikkeuden kuin omat taskunsa. Maailmankuvat riippu-
vat näkökulmista, jotka ovat kaikki erilaisia mutta samaan aikaan
tosia. Arkkitehtienkaan ei pitäisi omia yhteiskunnan rakentamista
itselleen, sillä jos arkkitehdin kuvaa katsotaan aina kunniapaikal-
la, joku lopulta varastaa kultaiset raamit.

Liian monen arkkitehtiopiskelijan ajatuksissa insinöörit sopivat
työpöydän alimpaan laatikkoon yhdessä laskimen ja viivainten
kanssa. Kuitenkin oman alamme suuret edistysaskeleet liittyvät
olennaisesti insinööritieteen oivalluksiin, etenkin rakennetekni-
ikan saralla. Kyse ei ole siitä, ettei arkkitehdeilla olisi silmää sekä
tekniikalle että kauneudelle – monet vain tuntevat ummistavan
toisen silmänsä. Katsoi yhteiskuntaa sitten tieteen, tekniikan tai
taiteen näkökulmasta, historia ei suinkaan ole päätepisteessään.
Miksi se olisi sitä arkkitehtuurin osalta?

Lennart Lang

Sisällys

4 TICIANA ARAUJO
Winter Subtleness

SATU HUUHKA
Keskusteluja sisäisen
lapseni kanssa

5 EEVA KATZ
Eksyneet ammattikoululaiset

6-7 LENNART LANG
Seitsemänkymmentä
euroa kappale

8-9 LENNART LANG
Tulevaisuus ennen
meitä

10-11 TURKKA YLINEN
Elävät kuvat tilassa

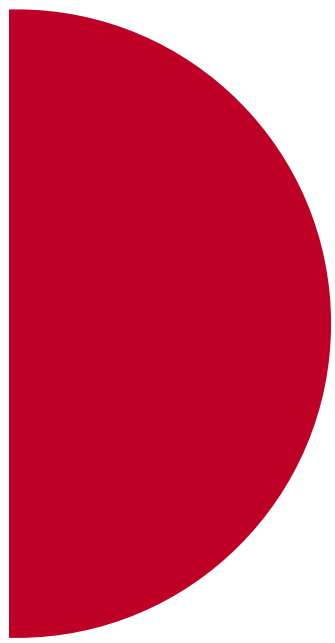
12 JOUNI HEINÄNEN
Marsut barrikadeille!

ELISA TÖRMÄNEN
Maisema-arkkitehdin muotokuva

13 LAURI KÄRKKÄINEN
Luonnosta, kauneudesta ja
pehmeistä tietojenkäsittelymenetelmistä

14-15 ARKKITEHTIKILTOJEN PUHEENJOHTAJILTA
Onko kapina klisee?

MATHIAS WAHLBERG
Meidän maja

Winter Subtleness

A They can go by unnoticed though they are screaming out for someone to come to their rescue. They can be—and normally are—anywhere, even in the most unthinkable places. They usually derive from a moment of inadvertence followed by someone's merciful, or creative, attempt of displaying them in a more evident spot. The snow can be their enemy for it might hide them away for good, but the snow also enhances their most valuable virtues. They are colorful, never too big and they originally belonged to someone. Not anymore, though—they have been lost, forgotten, left behind, abandoned. They are misplaced, confusingly out of place. They fell from a pocket or a bag and smoothly and silently hit the snow on the ground. It was a delicate, light, inevitable fall. The snow gave no sound, nor any other hint of such an escape. But is snow the grand villain that leads people into forgetting so many things behind? Are Finns so often disoriented that they cannot look after their belongings? Or maybe these lost scarves, caps and single, even coupled pairs of gloves have some kind of particular desire of their own to be freed from their owners and to become part of the urban landscape of Helsinki? Here is one theory: winter scenery signals them towards action.

The snow generously offers an omnipresent poetic veil that not only grounds but also covers its actors. They inevitably become one giant static work of art from which a sense of redemption and greatness emanates. Everything looks calm, clean and in order. In such phenomena there is a constant danger of homogeneity and evenness, especially if sunlight isn't illuminating the landscape. When clouds gather and dominate the sky, the tonal range is contracted; all colors seem too close to each other. The dominance of grays leaves one's eye out of tune. Therefore, differences are imperceptible, shadows nonexistent. In such conditions, beauty might fade away or become invisible.

Helsinki is a place of unique spatial silence. Parks, forests lakes and bays spread out and mingle with the built environment. One might even refer to them as urban voids. And in wintertime these fragments are joined together by a white net. The low density of the city allows these spurs of nature to be so close and so at hand. But this tricks one's mind into becoming blind to its real preciousness. One might not value it enough. But that's another story...

Silence, order, evenness, grayness, darkness. The winter landscape can sometimes be depicted with such words. It demands attention and awareness of eventual subtle changes and pictorial events. Everything will look blank, if one surrenders to this depressive flattening force. Routine can be a drag and life can become unbearable. Fortunately there is this rebellious bunch supplying unusual scenes and bringing a special kind of vitality and amusement to the everyday blandness. It is an army of untamed personal objects that refuse to be assets any longer and deliver themselves to the urban scenery. The general: a bright blue scarf tied to a fence. The captain: one single yellow mitten displayed on top of a lippuautoaatti. The lieutenant: a red and green cap hanging from a branch. The soldiers: a pair of black gloves stuffed into a tram handle. They all play the same role in trying to reverse the *blasé* attitude of whoever passes by. These domestic entities have spontaneously been misplaced from their natural environment precisely to draw one's attention to this other forgotten scenario. They work as a counterpoint in the flat winter music, saluting and celebrating the snow. And still, they are tiny and commonly unnoticed parts of Helsinki's everyday winter life. But they are glorious. And they act as a perfect reminder of the sublimity of everyday small things.

Jo kohta punainen kuminauhalla varustettu kurahansikas putoaa lapsen kädestä lumeen. "Keitä ne ovat?" Olen vaipunut ajatuksiini ja säpsähdän. Hän toistaa: "Keitä ne ovat?" "Aikuisetkö?", ihmettelen. Hieron otsaani ja katselen vaivautuneena ympärilläni, mutta ei ole ketään

Keskusteluja sisäisen lapseni kanssa

A Istun sisäisen lapseni kanssa puistonpenkillä. Tuolla tyttöllä on olkapäille ulottuvat vehnäväriseet hiukset ja tuikan vedenpitävä vaatetus, kuten kuuluukin tähän vuodenaikaan. Minä istun, lapsi leikkii, ja vesipisarar tippuvat räystäältä maahan. Pian huomaan, että lapsi on kontrakti, ja myös tovin. Yht'äkkiä hän kysyy, miksi aikuiset haluavat hävittää oman menneisyytensä. "Mistähän tuo nyt tuli?", ihmettelen ajatuksissani. Toisaalta, tuo sama, vastaamaton kysymys on pyörinyt viime aikoina myös minun mielessäni. Mietittyäni hetken minä vastaan: "Miksi aikuiset haluavat tuhota kaiken sen, mikä on tehnyt heistä sen keitä he ovat? – Ehkä aikuiset ovat unohtaneet, mistä ovat tulleet. Ehkä aikuiset eivät halua muistaa, ehkä he ovat tulleet niin itseriittoisiksi suurten saavutustensa vuoksi, että luulevat jo siinneensäkin itsestään." Vastaus tyydyttää lasta, ja hetken ajan hän jatkaa häiriintymättä leikkejään. Minä istun hiljaa ja katselen lumen sulamista räystäällä.

Minä jatkan vielä, ettei aikuinen tee mielestään mitään vä-

muutakaan, joka voisi näihin lapsen kiusallisiin kysymyksiin vastata. "Aikuisia ovat Toimitusjohtaja ja hänen kaverinsa Pankkiiri ja Rakennuttaja. Useimmat insinöörit ovat aikuisia, ja myös jotkut arkkitehdit." Lapsi kysyy, olenko minä aikuinen. "Luojan kiitos, en!" minä parahdan, mutta mielessäni lisään: "Ainakaan vielä." Selitän myös, että aikuinen ei koskaan likaa käsiään. "Hän istuu toimistonsa pehmustetussa korkeaselkäisessä valtaistuimessa ja painaa tietokoneen nappuloita. Nappuloilla on monenlaisia toimintoja, kuten *osta*, *myy* ja *poista* sekä *laske tulos*. Puhelimeen aikuinen antaa tärkeitä määräyksiä alaisilleen, sellaisia kuin 'Tekhää se halvemmalla!' ja 'No keksikää miten!' Lapsen mielestä aikuinen on vähän niin kuin kuningas, mutta ilkeämpi. En voi olla kuin samaa mieltä, sillä vertaus on todellakin osuva. "Sano se uudelleen, matki sillä tavalla kuin äsken" hän vaatii totisena, ja hänen vaatimuksestaan minä heilutan käsiäni suuressa kaaressa ja mylvin: "Tekhää se halvemmalla! Purkaka se pois!" Ohikulkijat eivät käänny katsomaan elämöintiäni, vaan jatkavat ilmeettöminä matkaansa. Mielestäni mietin, liekö enää mitään, joka saisi heidän päänsä kääntymään.

Siihen tarvitaan vuosien kokemus pääkonttorin norsunluutornissa. SATU HUUKKA

OTOS HELENIN

Eksyneet ammattikoululaiset

A Arkkitehtiasistolle päästyäni olin aivan onnessani: minusta tulee isona arkkitehti! Mielestäni, ja monen muunkin mielestä, arkkitehti-nimike kuulostaa sivistyneeltä, akateemiselta, taiteelliselta ja tekniseltä yhtä aikaa. Paljon paremmalta kuin vaikkapa insinööri tai opettaja, jotka nekin ovat sentään aikojen saatossa olleet arvostetuimpia titteleitä.

Arkkitehdit ovat renessanssin ajoista lähtien olleet lähes yleisneron asemassa. Myös nykyään sanaa arkkitehti käytetään kaikenkarvaisista projektinvetäjistä melkein pä sanan *luoja* merkityksessä, kun halutaan korostaa heidän vastuullisuuttaan ja ehkäpä jonkinlaista yliasemaa yhteiskunnassa. Suuryhtiöiden fuusioita voivat olla allekirjoittamassa *europallaisen tietoyhteiskunnan arkkitehdit*. He ovat saaneet aikaan jotain erityistä.

Mutta eipä nimi miestä pahenna jos ei mies nimeä... Mitä tekevätään nykyarkkitehdit? Arkkitehtuurin taso tuntuu Suomessa olevan ihan tunnustustusti (myöntäkää vaan, hyvät lukijat) vähän heitteillä. Se, että joku nuori kansainvälinen kilpailu ja niittää

mainetta ja kunniaa ihan ansaitusti ei vielä pelasta Suomen mäntsälöitä ja pieksämäkiä. Kilpailuvoitoista huolimatta suomalaiset asuvat sellaisissa paikoissa, joissa talvi on pitkä ja pimeä, ihmiset ujoja ja masentuneita ja talot rumia ja värittömiä. Arkkitehdin vallassa on vaikuttaa näistä ainakin viimeiseen.

Jotta arkkitehti voisi lunastaa menetetyn taivaspaikkansa jumalkaimojen klubilla, tulisi ehkä nyky maailmassa lähentyä arkkitehtuurin maailmaa yleisneron tavoin. Tällä hetkellä ainakin Otaniemen arkkitehtikoulutusta tukee hyvin arkkitehtien taiteellista ja teknistäkin koulutusta. Mutta rehellisyyden nimissä, akateemisuus ja sivistyneisyys ovat koulumme kasvateilta vähän hakusessa. Herätyksellä professorit! Opiskelijat tuntuvat ihan säännönmukaisesti itseen tajunneen, että on vähän noloa kun ei enää osata esimerkiksi kirjoittaa, vaikka ehkä ylioppilaskirjoituksissa riitti ällä. Ja silti tutkinto on ylipitkä.

Myös monet *oikeasti* akateemisista ystäväni ihmettelevät kun kerron osastomme diplomitoista; viitteitä ei merkittä, lähteitä ei välttämättä ole, tekstiä pahimmassa tapauksessa yksi

A4. Viime vuonnakin on valmistunut ainakin yksi diplomityö jossa ei ollut yhtään lähettä, arvosanalla 5 ja lisämerkinnällä "oivallinen". Tekstiä oli suunnitelman selostuksen verran, jokunen sivu. Rakennustyyppejä tai -paikkaa ei sen syvällisemmin analysoitu. Suunnitelma oli varmasti ainakin viimeiseen.

Miksi sitten design, taiteellisuus ja teknisyys eivät riitä hyvän ympäristön luomiseksi vaan Suomi pursuaa loskaa ja kouvolaita? Luulen, korjatkaa jos olen väärässä, että kiiltävät roskapöntöt ja tiukat talot eivät tee hyvää ympäristöä, vaikka niiden "arkkitehtuuri" kuinka ansio-kasta olisikin. Ympäristöä tehdään psyko-fyysis-sosiaaliselle elämelle: ihmiselle. Ei arkkitehtuurille. Arkkitehdin koulutukseen tulisi kuulua hieman sosiologiaa ja psykologiaa, vähän politiikkaa ja historiaa sekä rutkasti enemmän ihan mitä vaan oikeaa lukemista. Ihmisen toimien, motiivien, elämäntyylien ja -tilanteiden, ympärypyöreästi ehkä kulttuurin ymmärtämisen täytyy olla ainoa peruste arkkitehtuurille (En väitä ettei estetiikka olisi osa sitä).

Koulutuksemme perustuu niin

sanottuun studio-opetukseen. Siinä askarrellaan ja väkerrellään, selailaan arkkitehtuurijulkaisuja, jotta voidaan prujata pintamatskuja valokuvista, jutustellaan sankariarkkitehtien muotovalinnoista lukematta sanaakaan heidän kirjoittamiaan tekstejä ja rakennellaan valheellisia kuvamontaaseja aurinkoisista piazzaista. Otaniemessä suurin osa tammikuun tuoreista diplomitoista osoitti jälleen kerran, että edes diplomityön ei tarvitse sisältää juuri minkäänlaista teoreettista ajattelua tai analyysiä. Joukossa oli tietysti hienoja suunnitelmia, jokunen vähän kriittinen ja ehkä poikkeittieteellinenkin, mutta kaikkien töiden tärkein anti yleisesti ottaen oli suunnitelma: talo tai alue. Koulun ainoa tohtoritason professori huomauttikin, että viimeistään diplomityössä lähteet, viitteet ja muu akateemisiin oppinnäytetöihin kuuluva tulisi oppia tekemään sääntöjen mukaan. Tähän mennessä se on ollut opiskelijan oman viitseliäisyyden varassa. Ehkä koulumme suunta on vihdoin kallistumassa kohti todellista akateemisuutta.

EVA KATZ

— Teknillisen Korkeakoulun arkkitehtiasiston yhdeksästä professorista yksi on oppi-arvoltaan tohtori. Loppujen akateemiset arvot perustuvat lähes täysin suunnittelutyössä hankittuun arvostukseen, sitä tietysti vähätellessä. Assistentiksi Otaniemeen pääsee voittamalla kilpailun nuorena, tai olemalla töissä professorin toimistossa.

— Arkkitehteistä 70 % sijoittuu rakennussuunnittelutehtäviin. Oletettavasti tähän joukkoon ei lukeudu kaikkien poikkeittieteellisin aines.

— 2004, 2003 ja 2002 diplomitoita tehtiin eri professuureille seuraavasti: Yhteensä 148 kpl, joista maaisma-arkkitehtuurin diplomitoita 21, rakennussuunnittelun diplomitoita oli 84 ja kaupunkisuunnittelun diplomitoita 20.

— Teorian ja historian oppitulojen lopputöitä oli 23. Teorian diplomitoita oli näistä 13, joista yli puolet sisälsi rakennussuunnitelman. Teorian diplomitoita tehtiin siis todellisuudessa noin 6, eli noin 4 % Otaniemen diplomitoista vuosina 2002-2004 oli teoriapainotteisia.

Arkkitehtuuriklubin Majasäätien maja

Vuorokausihinnat:	Yritykset	Yhdistykset ja opiskelijat
Su - to:	400 €	100 €
Pe - la:	500 €	150 €

Teknillisen korkeakoulun arkkitehtikillan jäsenet saavat 25 % alennusta opiskelijahinnasta
Maja sijaitsee 25 km päässä Helsingistä kivuttoman matkan päässä bussiyhteyksistä
Lisätietoja kotisivuilta: www.ak-maja.fi

”Ovatko ne koskaan kelanneet mitä sairasta paskaa ihmiset joutuu imemään itseensä joka päivä lehtien lööpeistä sopivasti silmän korkeudelta?” Perttu, tarrattaja

TEKSTI LENNART LANG
VALOKUVAT OTSO HELENIUS

Seitsemänkymmentä euroa kappale

Arkkitehtiopiskelijoiden Galleria Parasit3 teki vuodenvaihteessa taide-tarroista ainakin väliaikaisesti salonkikelpoista kulttuuria. Yhteiskunnan väkivaltakoneiston jahtaamat, nimettöminä pysyttelevät nuoret tarrataiteilijat olivat putkasta päästyään tapoineet pienen taidegallerian seinät aiemmin muuntajakaapeissa, liikennemerkeissä, roskakalikoissa ja baarien vessoissa nähdyllä tekeleillään.

A Näyttelyyn myötä tarrataiteen status toki nousi jopa muuan poliisimiehen silmissä, mutta kansalaismielipide velloo silti edelleen epämääräisenä. *Tarrattajien* pidätysten jälkeen yleinen mielipide on enimmäkseen ollut tarrataiteelle suosiollista, ja kaupunginisen sekä poliisin reagointia on pidetty ylilyöntinä. Vastuuttomien hampuisien toilailua vai isänmaan toivojen ovelia kannanottoja – ero on tarrantekijöiden itsensäkin mielestä häilyvä.

”Totta kai voi piirtää huonon kuvan, mutta jos se ei ole rasistinen tai muuten rienaava, sen kun liimaa”, sanoo PERTTU, yksi tarraliimailijoista. Eron tekeminen hyvän ja huonon tarran välillä on hänen mielestään mahdotonta, eikä tarrojen arvioiminen taiteeksi tai roskaksi näin ollen kuulu sen enempää poliisille kuin kaupunginvaltuustollekaan. Sen sijaan tarrojen asettaminen näyttille on taidegallerian päätettävissä; galleristi

OLLI HANHIROVAN mukaan asiasta inostuneet 13-vuotiaat pojankoltiaiset ovat käyneet kyselemässä, saisivatko hekin laittaa omat hengentuotteensa Parasit3:n seinälle. Toisessa päässä näyttelyvieraiden ikähaitari ulottuu yli 50-vuotiaisiin; eräsikin oli etsinyt seinältä työmatkojen piristystään, PEPPI PITKÄTOSSUN inspiroimaa Turha kiire pois -tarraa.

Motiveja tarrojen tekemiseen ja kiinnittämiseen on yhtä monta kuin tekijöitäkin. Joillain on palava halu näyttää taitojaan muille, joillekin se on reviiirin merkitsemistä, toisille homma ei merkitse juuri mitään. ”Sana ’taidetarra’ on jotenkin niin irstas. En tiedä ovatko tarrat edes taidetta, mutta itseilmaisuus sentään pitäisi olla hyväksyttyä?”, Perttu sanoo. Tärkeintä olisi hänen mukaansa soveltaa lakia vapaamielisemmin ja katsoa joitain asioita läpi sormien.

Tarrojen liimailu oli aikaisemmin huoleton puuhaa, nyttemmin pel-

kä kaupungilla liikkuminen tekee Pertun vainoharhaiseksi. Silti kiinni jääminen tai ylisuurten korvausten langettaminen ei lopeta tarrojen liimailua, vaan innostaa jatkamaan. Harvat aatteellisetkaan tarrojen liimailijat ovat kuitenkaan valmiita myöntämään syyllisyyttään, sillä tarrojen puhdistuskustannukset ovat niiden viemään pinta-alaan nähden suuret, jopa seitsemänkymmentä euroa kappaleelta. Perttu ei usko, että kaupunginisen asenteisiin ja lainsäädäntöön pystyisi vaikuttamaan muuten kuin sisältä käsin: ”Luulen, että suurimmalle osalle tarrattajista touhu on niin spontaania, ettei moni

sena saarekkeena: ”Tietysti jos asuu jossain muka paskaisemmassa, eli elävämmässä ja suvaitsevammassa kaupungissa, mutta haluaa välillä hiljentyä jossain mahdollisimman neutraalissa ympäristössä, niin tervetuloa Suomeen ja Helsinkiin.”

Vapautta kaikenkarvaisista kerrostumista, sekä taidetarroista että mainoksista Perttu ei pidä ratkaisuna, aina uutuuttaan hohtavasta kaupungista: Helsinki on kauan sitten myynyt sielunsa mainosmiehille. Elämisen jäljet pitäisi sen sijaan saada uusiin kaupunginosiin ja rakennuksiin mahdollisimman nopeasti. Mainok-

rumuudesta, sotkuisuudesta, epäjärjestyksestä ja rappiosta. Ovatko ne koskaan kelanneet mitä sairasta paskaa ihmiset joutuu imemään itseensä joka päivä lehtien lööpeistä sopivasti silmän korkeudelta?”, tarrattaja kysyy. Kyse on vanhoista asennejänteistä, jotka Pertun sanoin muodostuvat helposti juuri ”kiltisti” eläville sukankuluttajille, kun on kyse laittomista asioista. Oma lukunsa tais- telussa mainosten ylivaltaa vastaan ovat tarrataiteen reviiirille tunkeutuvat ”kapinalliset” mainoskampanjat: muun muassa valtionyhtiö Soneran Zeroforty-tarrakampanja vertautuu vallattomassa laittomuudessaan taidetarroihin.

Tarrat ovat samanaikaisesti tapa omien ajatusten ilmaisemiseksi ja kapinaa ylikaupallistunutta yhteiskuntaa vastaan. Tarrataide kunnioittaa yksityisomaisuutta: esimerkiksi autoihin ja yksityistaloihin Perttu ei liimaisi tarraa – eikä myöskään toisen tarran päälle. ”Mutta jos mainokset sallitaan, miksi ei yksittäinen ihminen voisi mainostaa itseään?”

Haastatellun nimi on muutettu.

”Luulen että jonkun tarrarakastajan pitäisi päästä vähintään kaupunginvaltuustoon.”

set yleensä ärsyttävät valtaamalla ylettömästi pinta-alaa katukuvassa; ratkaisuksi Perttu ehdottaa jopa kansanäänestystä mainoskampanjan ylittäessä tietyn laajuuden.

”Monet perussuomalaiset Bumtsi-Bumin kylläajat valittaa aina tagien

GALLERIA PARASIT3
NEITSYTPOLKU 8, HELSINKI

Tulevaisuus ennen meitä

Kun Helsingin Merihaka korkeine tornitaloineen rakennettiin, kaupunkilaisille luvattiin lentävät autot puolen vuosisadan kuluessa. Kaupungin keskustassa sijaitsevan hotelli Tornin huipulle pääsisi vieläkin kiinnittymään ilmalaiivalla, josta matkustajat siirtyisivät mukavasti suoraan hotellihuoneisiinsa.

A Lähihistoriamme arkkitehtuurin ja kaupunkisuunnittelun saralla on pullollaan tämänkaltaisia, kirjaimellisesti korkealentoisia suunnitelmia, jotka ovat sittemmin osoittautuneet liian kunnianhimoisiksi tai kalliiksi toteuttaa vallitsevissa olosuhteissa. Silti ne ovat aikoinaan pohjautuneet villien kuvitelmiensä ohella analyttiseen tulevaisuudentutkimukseen esimerkiksi väestön keskittymisestä tietyille alueille.

Monet 1960–70-lukujen kaupun-

kivisiot kuulostavat vielä nykypäivänäkin utopiaalisia, mutta moni niistä leimataan toteutumattomuuten vuoksi turhaksi haihatteluksi. Yleensä unohdetaan, että tulevaisuudentutkimuksen tehtävänä on tarjota erilaisia skenaarioita ja visioita, jotka pohjautuvat tilastoihin, asiantuntijoiden haastatteluihin ja paneelieihin. Niiden avulla on mahdollista ennakoita, joskaan ei enustaa tulevaisuutta tarjoten sille erilaisia kehitysuuntia. Tilastotiede

on tulevaisuudentutkimuksen keskeinen väline; se tarjoaa eksakteja perusteita päätöksenteolle ja linkin tähän päivään. Tilastotiede ei kuitenkaan ota huomioon esimerkiksi poliittisia muutoksia, joilla on toisinaan ollut merkittäviä vaikutuksia juuri rakennussuunnitteluun – esimerkiksi merkkinä tästä ovat arkkitehtuurin ohjelman järjestelmällinen muutos Neuvostoliitossa tai Natsi-Saksan hoviarkkitehdin ALBERT SPEERIN suuruudenhullut suunnitelmat valtakunnan egon pönkittämiseksi.

Arkkitehtuurissa tulevaisuudentutkimusta on hyödynnetty melko vähän. Rakennusten tulevan ulkonäön ennakoita onkin lähes mahdo-

tonta, sillä se riippuu suureksi osaksi jatkuvassa muutoksessa olevasta muodista. Sen sijaan toimintaa ja rakennusten sosiaalisia käyttötapoja on helpompi ennakoita, mikä olisikin paljon tärkeämpää kuin visuaalisten trendien ennustaminen. Miten esimerkiksi keittiöiden, olohuoneiden, toimistojen ja aulatilojen funktio on muuttunut elämäntapamme myötä? Kehittykö talotekniikka tulevaisuudessa siten, että sähköt saadaan kulkemaan tapeteissa ilman johtoja? Ovatko ikkunoiden ja ovien standardimitat vanhentuneet? Miten lyhyiden matkojen kulkeminen muuttuu lähivuosisikymmeninä? Kysymyksiä heittelee ilmoille

nykypäivän kyseenalaistamiseen erikoistunut VILLE KOKKONEN, joka on teolliseksi muotoilijaksi valmistuttuaan ollut mukana erilaisissa tulevaisuudentutkimus- ja konseptisuunnitteluprojekteissa.

Kokeellisessa asunto-, rakennus- ja yhdyskuntasuunnittelussa tietokoneet on jo nykyään pantu suunnittelutehtäviin. Niillä on mahdollista luoda tietynlaista vaihtelua joidenkin harmonian sääntöjen pohjalta muun muassa gridejä muuttamalla ja detaljien määrää säätelällä. Tietokoneet on neuroverkkoja soveltaen jopa mahdollista panna oppimaan vanhoista toteutuneista ratkaisuista ja matkimaan niitä. ”Tietokoneen

”Entä sitten, kun suunnittelu menee kammottavalla tavalla pieleen jaloista pyrkimyksistä huolimatta? ”

suunnittelemaan taloon aurinko voisi paistaa juuri sopivasti eri vuorokauden- ja vuodenaikoina, tilaratkaisu voisi olla optimaalinen, talo voisi sopia ympäristöönsä moitteettomasti niin yksityiskohdiltaan kuin materiaaleiltaan. Talo voisi ehkä olla täysin toimiva, monien mielestä jopa hieno, mutta se olisi lopulta

täysin kopioitu vanhoista kaavoista”, Kokkonen sanoo. Konservatiivisessa Suomessa koneet voisivat toisaalta jopa ylittää arkkitehdit luovuudessa, ainakin mitä tulee tehokkuuden maksimointiin ja budjetin minimointiin. Tällä tavalla vastuu halvalla rakennetuista rumiluksista voitaisiinkin syyttää ohjelmistosuunnittelijoiden

niskaan. Arkkitehtien olisikin korkea aika iskeä takaisin ja mennä ammatinsa alkulähteille; tutkia ihmisen, asunnon, kaupungin ja maailman sosiaalista funktiota, josta kauniin ja viihtyisän elinympäristön ihanne kumpuaa.

Entä sitten, kun suunnittelu menee kammottavalla tavalla pieleen jaloista pyrkimyksistä huolimatta? Toisinaan vastuussa oleva arkkitehti lähes lynkataan, vaikka Itä-Pasilan kaltaisten hirmutekojen vuoksi kukaan tuskin on tehnyt itsemurhaa. Tulevaisuudentutkija puolestaan kokee tunnontuskia enteillensä ankeampaa maailmaa, vaikka hänen visioitaan pidettäisiinkin varoituk-

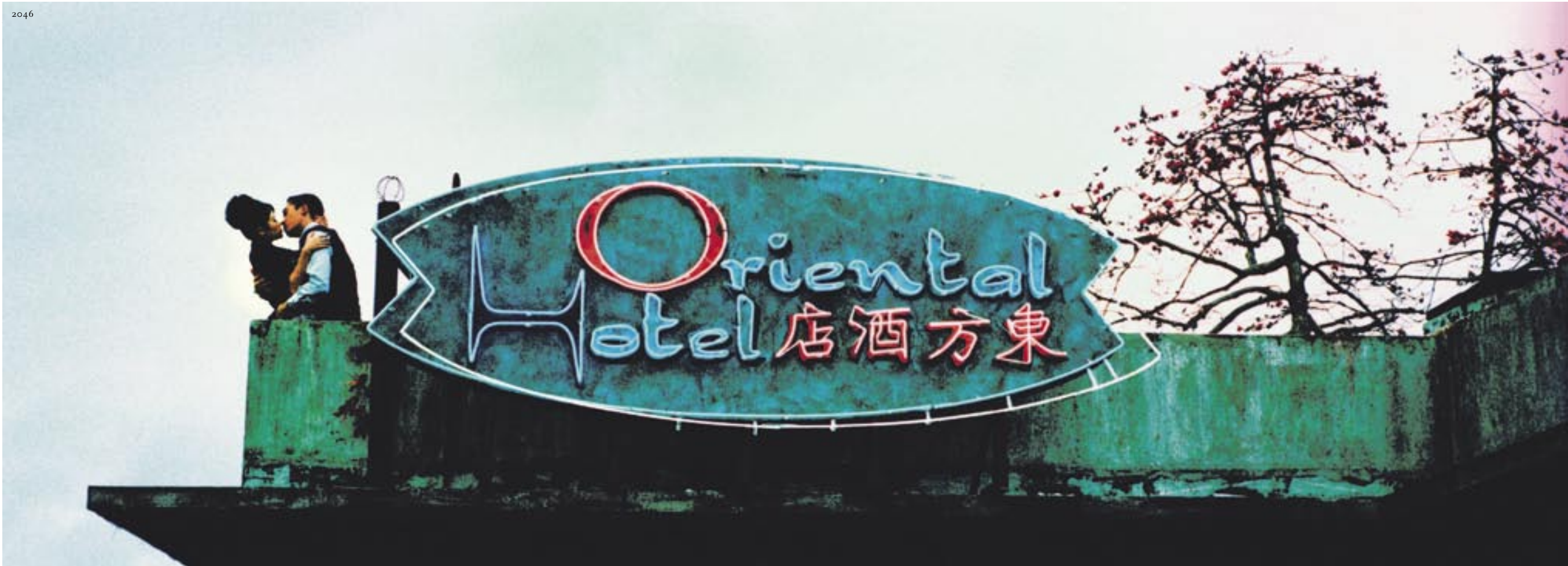
senä. Kokkonen on sitä mieltä, että tulevaisuudentutkijan on oltava toiminnassaan eettinen, sillä ei toivotut epäjatkuusskenaariot toimivat myös suunnittelun työkaluina: tulevaisuudentutkimus ei ole ainoastaan mahdollisuuksien, vaan myös uusien ajattelutapojen kehittämistä. Tieteiselokuvien tulevaisuudennäkömät ovat synkän lumoavia, mutta ne harvemmin perustuvat tulevaisuudentutkimukseen. Arkkitehdin puolestaan on harmillisen hankalaa tietää, onko hänen käsityksensä viihtyisästä ympäristöstä voimassa enää vuosikymmenien kuluttua. Silti moni arkkitehti käy epäonnistuneiden projektien jäljiltä yhden miehen

sotaa elämänsä loppuun asti. Kukapa haluaisi kantaa vastuun huonosta suunnittelusta, joka pahimmassa tapauksessa jää ainoaksi muistoksi tekijästään?

Uudet arkkitehtipolvet ovat perinteisesti tuominneet edeltäjänsä joko liiasta rohkeudesta tai kaavoihin kangistumisesta. Toivoa paremmasta antaa elinkaariajattelu ja kestävä kehityksen yhdistäminen arkkitehtuurin periaatteisiin. Vaihdeettavat julkisivut ovat toivottavasti vain alkusoittoa – hienoa olisi, mikäli suuret virheet olisivat jatkossa korjattavissa muullakin kuin dynamiitilla.

LENNART LANG

Elävät kuvat tilassa

Erlisiä tapoja määrittellä elokuva voidaan keksiä loputtomasti. Varmaa on kuitenkin se, että elokuva tapahtuu aina jossakin tilassa, joka on jonkinlaisessa suhteessa myös itse tapahtumiin. Olkoon kyse sitten klassisesta mykkäelokuvasta tai uusimmasta Hollywood-hitistä, on elokuvan tapahtumilla oltava kehystenään jokin tila tai joitakin tiloja: kaupunki, talo, huoneisto, huone, metsä tai avaruusalus.

A Jotkin elokuvahistorian virtaukset ovat tilan kannalta kuitenkin kiinnostavampia kuin toiset. Erityisesti uudessa, 1960-luvun jälkeisessä elokuvassa on ollut tapana kiinnittää huomio urbaaniin kaupunkitilaan.

1960-luvun lähestyessä ranskalainen ja ylipäättensä eurooppalainen elokuva olivat tietynlaisessa kriisissä. Ranskalainen akateeminen laatuelokuva lauantai-illan yleisöineen oli sinänsä laadukasta, mutta ilmaisuvoimaltaan vanhentunutta, ja sen suosio oli jyrkässä laskussa. Uusi sukupolvi katsoi mieluummin uusia amerikkalaisia tuotantoja, joiden hollywoodilaisittain vesitettyjen näkemysten seasta saattoi löytää myös omaperäisiä ja tuoreita elokuvallisia ratkaisuja. Pariisin elokuva-arkistossa istui kuitenkin joukko nuoria filmihulluja, jotka aloittelivat uudenlaisen elokuvallisen tyyliopin luomista. He työskentelivät Cahiers du cinéma -elokuvalehden kriitikoina ja ideoivat omia elokuviaan. Elokuvahistoriaa muokanneeseen ydinryhmään kuuluivat muun muassa tulevat ohjaajasuuruudet JEAN-LUC GODARD, FRANÇOIS TRUFFAUT, CLAUDE CHABROL, ERIC ROHMER ja JACQUES RIVETTE.

Tämä ranskalainen elokuvan uusi aalto merkitsi eräällä tapaa elokuvan modernismia. Nuoret ohjaajat rikkoivat elokuvakerronnan konventioita

ja etsivät uusia tapoja ilmaisulleen. Ratkaisevaa oli ihmisen ja ympäröivän maailman hahmottaminen uudella tapaa. Ihminen nähtiin yhä enemmän eksistentiaalisena hahmona, ja elokuva saattoikin keskittyä kuvaamaan ihmisen sisäisiä kokemuksia perinteisen tarinankerronnan sijaan.

Uuden aallon ensimmäisiä suuria elokuvia ja suunnannäyttäjää oli epäilemättä Godardin *Viimeisen hengenveeton* (À Bout de Souffle, 1959). Elokuva kertoo vaeltelevasta pikkurikollisesta, joka tulee tappaneeksi poliisiin. Mies päätyy vetelehtimään ja pakoilemaan poliisia kesäiseen Pariisiin. Tässä lähes olemattomalla budjetilla tehdyllä elokuvassa näkyi uusi, läpeensä moderni tapa ottaa

”Rakkaudessa on kyse ajoituksesta”

kaupunki haltuun. Päällisin puolin kyse on hyvin pitkälti liikkeestä – kameran ja ihmisten. Elokuvan päähenkilö on jatkuvassa liikkeessä ympäri Pariisia. Liikkeellä ei sinänsä ole juurikaan tarinankerronnallista merkitystä. Godard pyrkii pikeminkin autenttisesti näyttämään, kuinka kaupunki toimii henkilöiden ympärillä, ja kuinka henkilöt itse ovat osa kaupungin jatkuvassa liikkeessä

olevaa kudosta. Godard käyttää lähes pelkästään intiimisti henkilöitä seuraavaa käsivarakameraa ja hyppyleikkauksia, jotka korostavat entisestään liikkeen ja tilan merkitystä.

Toisenlainen kuva Pariisista välittyi JEAN-PIERRE MELVILLEN elokuvasta *Ajojahti* (*Le Samourai*, 1967). Vaikka Godard ja Melville edustavat sinänsä samaa tyyliisuuntaa, eli 1960-luvun modernia ranskalaista elokuvaa ja uutta aaltoa, ovat käytetyt tyylikeinot varsin erilaiset. Melville kuvaa kuvaamaan ihmisen sisäisiä kokemuksia perinteisen tarinankerronnan sijaan. Uuden aallon ensimmäisiä suuria elokuvia ja suunnannäyttäjää oli epäilemättä Godardin *Viimeisen hengenveeton* (À Bout de Souffle, 1959). Elokuva kertoo vaeltelevasta pikkurikollisesta, joka tulee tappaneeksi poliisiin. Mies päätyy vetelehtimään ja pakoilemaan poliisia kesäiseen Pariisiin. Tässä lähes olemattomalla budjetilla tehdyllä elokuvassa näkyi uusi, läpeensä moderni tapa ottaa

Kaikessa pariisilaisuudessaan *Ajojahti* on kuitenkin henkisesti varsin japanilainen teos, kuten alkuperäisen nimi *Le Samourai* antaa olet-

uksessa voi kokea romanttisesti tai vitaalisesti. Kaupunki ahdistaa siinä missä elämäkin. Elokuvassa toistuu selkeänä metaforana kuva häkkiinsä lukitusta linnusta. On tietenkin välttämätöntä, että lopulta Jef eksistentiaalisen perinteen mukaisesti valitsee kuolemansa.

Ranskan uusi aalto vaikutti syvästi eurooppalaisen modernin elokuvan tilakäsityksiin. Italialainen MICHELANGELO ANTONIONI ON 1960-luvulta lähtien käynyt tinkimättömästi läpi ihmisen olemassaolon ja inhimillisen kommunikaation vaikeutta moderneissa ja postmoderneissa tiloissa ja kaupungeissa. Antonioni esitti henkilönsä ja tilanteensa tietynlaisina abstraktioina, jotka esittävät pikemminkin sisäistä kokemusta kuin ulkoista tapahtumaa. Näennäisesti tarkoitukseton vaellus muun muassa Milanon meluisilla kaduilla ja tukahduttavissa yökerhoissa (elokuvassa *Yö, 1960*) tai Barcelonas- sa ANTONI GAUDÍN suunnitteleminen labyrintinomaisten talojen katoilla (elokuvassa *Ammatti: Reporterit*, 1975) ovat uudenlaisen tilakokemuksen perusteellisia hahmotuksia. Ihminen on yleensä tilassa altavastajana, hämmentyneenä ja kykenemättömänä toimimaan tunteidensa kanssa ja kommunikoimaan.

Elokuvien tilakäsitysten kehittymisen ja muuttuminen modernismin ja postmodernismin tyylioppien mukaisiksi ei ollut kuitenkaan mikään irrallinen taidehistoriallinen tapahtuma, vaan se oli sidoksissa uuteen filosofiaan ja teoreettisiin malleihin. Samoihin aikoihin kun Godard, Melville ja Antonioni uudistivat eloku-

vallisen tilan ja ihmisen välisiä konventioita, MICHEL FOUCAULT uudisti modernin filosofian ja ihmiskäsityksen käytänteitä. Kun aikaisemmin oli ajateltu tilakokemuksen lähtevän ihmisestä itsestään, otti Foucault lähtökohdakseen sen, miten erilaiset tilan järjestykset muovaavat subjektin kokemusta ulkoapäin. Käsitys siitä, kuinka tila hallitsee ihmistä eikä ihminen suinkaan tilaa, on ollut postmodernin teoretoisoinnin kantava ajatus ajattelijoilta UMBERTO ECOSTA BAUDRILLARDIIN ja taitelijoilla Godardista WONG KAR-WAIHIN.

Elokuvan postmoderni Kaukoit

Hongkongilainen elokuva koki oman uuden aaltonsa 1970-luvun vaihtuessa 80-lukuun. Tällöinkin oli kyse vastareaktiosta paikoilleen jähmettyntä elokuvakulttuuria kohtaan. Nuoret ohjaajalahjakkuudet olivat opiskelleet ulkomailla ja käsittäneet elokuvan audiovisuaalisia mahdollisuuksia uudella tavalla.

Uuden Hongkong-elokuvan arvostetuin ohjaaja Wong Kar-Wai on yksi Ranskan uuden aallon traditi- on selkeimmistä perillisisistä. Hänen herkkävireiset elokuvansa toimivat pikemminkin vaiston kuin tarinan varassa. Jos ranskalaiset uuden aallon ohjaajat edustivat elokuvan modernismia, voidaan Wong Kar-Wai laskea tietyllä tapaa jälkimoderniksi ohjaajaksi. Tämä näkyi ennen kaikkea elokuvien tila- ja kaupunkinäkemyksissä.

Wongin elokuvissa on pitkälti kyse ihmisen suhteesta itseensä ja muihin. Kaupungeilla ja ympäröivällä

tilalla on merkittäviä vaikutuksia henkilöiden identiteetteihin ja olemassaolon tapoihin. Lähtökohdta Wongin hahmotuksessa on ihmisuhteiden sattumanvaraisuus urbaanissa, postmodernissa ympäristössä. Hektisessä kaupungissa kohtaamme tilan järjestykset muovaavat subjektin kokemusta ulkoapäin. Käsitys siitä, kuinka tila hallitsee ihmistä eikä ihminen suinkaan tilaa, on ollut postmodernin teoretoisoinnin kantava ajatus ajattelijoilta UMBERTO ECOSTA BAUDRILLARDIIN ja taitelijoilla Godardista WONG KAR-WAIHIN.

Chung King Express (1994) kertoo kaksi risteävää tarinaa oudosta rakkaudesta ja kaipuusta postmodernin Hongkongin sykkeessä. Elokuva sijoittuu Hongkongin vilkkaaseen Chungking Mansioniin, aasialaisten kulttuurien sulatusuuniin, missä mitä erilaisimmat lailliset ja laittomat elinkeinot kukoistavat. Elokuva on kuvattu aidoilla tapahtumapaikoilla, ja sen kuvista välittyy todellinen ja dynaaminen kaupunkiympäristö ostoskeskukseen ja pikaruokaluoneen.

Postmoderni kaupunkiympäristö on totuttu kokemaan emotionaalisesti kuolleena ja kylmänä, kapitalismin ja kaupallisuuden turruttamana tilana. Tämä oli myös Godardin 60-luvun lopun ja 70-luvun elokuvien, muun muassa *Aviovaimo Pariisissa* (1967), kantava näkemys. Wong Kar-Wain käsitys on täysin päinvastainen: hänen kaupunkinsa ja ihmisensä ovat

aina pakahduttavan romanttisia ja emotionaalisia.

Yhdistelemällä 1990-luvun Music Televisionista tuttua postmodernia musiikkivideoestetiiikkaa ja 1960-luvun eurooppalaisen elokuvan kerronnallista väljyyttä ja vitaalista kuvakieltä vanhanaikaisena pidettyyn romantiikkaan Wong luo oman tyyliänsä, jota voisi nimittää vaikkapa postmoderniksi impressionismiksi. Wongin hovikuvaajan CHRISTOPHER DOYLEN loihittimat vaihtelevat kuva- maailmat hidastuksineen ja nopeuksineen näyttävätkin parhaimmillaan liikkuvilta impressionistisilta maalauksilta. Erityisesti *Chung King Expressissä* Wong ja Doyle löytävät häkellyttävää kauneutta supermarketista ja pikaruokaloista. Nämä ovat niitä paikkoja urbaanissa maailmassa, joissa ihmiset kohtaavat toisiaan ja tunteitaan sitä välttämättä tiedostamatta. McDonaldsin kirrkaassa keinovalossa saattaa olla enemmän aitoa tunnetta ja kauneutta kuin yhdessäkään järvymaisemaa läpäisevässä auringonsäteessä.

Elokuvassa *Happy Together* Wong sijoitti tunteelliset ja täten kärsivät päähenkilönsä Buenos Airesiin, joka toimii kaupunkiympäristönä hyvin eri tavalla kuin postmoderni Hong Kong, joka sekin vilahtaa elokuvassa – tosin ylösalaisin koettuna. Elokuva kuvaa kahden kiinalaisen miehen riutuvaa ihmissuhdetta Argentiinassa, jossa ostoskeskusten sijaan tilaa ja tunteita koetaan nuhruisissa tangobaareissa ja vanhoilla katukiveyksillä.

Ajallemmes tyypillisesti teknologian ja viestintäjärjestelmien kehittyessä välimatkat katoavat tai tulevat vain

”Kaupunki ahdistaa siinä missä elämäkin.”

näennäiseksi. Wong Kar-Wain maailmassa ei ole lainkaan ongelmallista matkustaa maapallon toiselle puolelle: *Chung King Expressissä* Kaliforniaan ja *Happy Togetherissa* Buenos Airesiin. Ihmissuhteiden sattumanvaraisuus on siis globaalia, tila ei enää rajoita samalla tapaa inhimillistä liikettä kuin ennen. *Happy Togetherin* rakastavaisille tila on ongelma pikemminkin pienemmässä mittakaavassa: he joutuvat jakamaan pienen yksion, vaikka heidän ihmissuhteensa näyttää hajoavan emotionaaliseksi kaaokseksi. *Happy Together* kartoittaakin tilaa ihmisten välissä, ei niinkään tilaa heidän ympärillään. Wongin työstä henkii luottamus siihen, kuinka postmoderni tila – tai tila ylipäättensä – ei voi tukahduttaa inhimillisiä tunteita, vaikka se muokkaakin voimakkaasti niiden ilmenemismuotoja.

Wong palasi lapsuutensa 60-luvun Hongkongin elokuvassa *In the Mood for Love* ja sen tuoreessa jatko-osassa *2046* (2004). Nämä elokuvat poikkeavat tyylillisesti hieman edeltäjistään staattisuudellaan ja maltillisuudellaan, mutta temaattinen linja pitää: kyse on edelleen onnettomista ihmissuhteista – siitä, kuinka ”rakkaudessa on kyse ajoituksesta”, kuten Wong itse asian ilmaisee. Ajatus voi tuntua kynniseltä, mutta Wongin ja Doylen representatioissa se on täynnä puhdasta tunteen voimaa ja kauneutta.

In the Mood for Loven ja *2046:n* kuvissa Wong panostaa voimakkaasti autenttiseen 1960-luvun tilavaihteluun. Tämä näkyi erityisesti sisätilojen rakenteissa, designissa ja puvustuksessa. *In the Mood for Love*’ssa kahden vaihtelevat kuva-

maailmat hidastuksineen ja nopeuksineen näyttävätkin parhaimmillaan liikkuvilta impressionistisilta maalauksilta. Erityisesti *Chung King Expressissä* Wong ja Doyle löytävät häkellyttävää kauneutta supermarketista ja pikaruokaloista. Nämä ovat niitä paikkoja urbaanissa maailmassa, joissa ihmiset kohtaavat toisiaan ja tunteitaan sitä välttämättä tiedostamatta. McDonaldsin kirrkaassa keinovalossa saattaa olla enemmän aitoa tunnetta ja kauneutta kuin yhdessäkään järvymaisemaa läpäisevässä auringonsäteessä.

Elokuvassa *Happy Together* Wong sijoitti tunteelliset ja täten kärsivät päähenkilönsä Buenos Airesiin, joka toimii kaupunkiympäristönä hyvin eri tavalla kuin postmoderni Hong Kong, joka sekin vilahtaa elokuvassa – tosin ylösalaisin koettuna. Elokuva kuvaa kahden kiinalaisen miehen riutuvaa ihmissuhdetta Argentiinassa, jossa ostoskeskusten sijaan tilaa ja tunteita koetaan nuhruisissa tangobaareissa ja vanhoilla katukiveyksillä.

Ajallemmes tyypillisesti teknologian ja viestintäjärjestelmien kehittyessä välimatkat katoavat tai tulevat vain

päähenkilöiden mukana juokseva subjektiivinen olio kuten *Chung King Expressissä* ja *Happy Togetherissa*. Vähentämällä liikettä Wong kuvaa henkilöidensä hitaasti syttyviä ja hiljalleen kehittyviä tunteita. Oleellista on myös ajankuvan luominen: 60-luvun kiinalaisen elämänrytmin staattisuus verrattuna tulevaan. Hektinen postmodernismi ja kaupungin emotionaalinen ja fyysinen mullistus odottavat vielä nurkan takana.

Nykyelokuvan suurkaupungit

Kaupungit ovat aina olleet oleellista elokuvakuvastoa. Eurooppalaisen ja aasialaisen elokuvan lisäksi myös Yhdysvalloissa tehdään paljon elokuvia, joissa kaupunkitila merkitsee paljon enemmän kuin pelkkiä kauniita kuvia pilvenpiirtäjästä. Pelkästään New Yorkista on olemassa satoja hahmotuksia, joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot, joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tekijä, esimerkiksi WOODY ALLENIN, MARTIN SCORSESEN ja ABEL FERRERAN persoonalliset kuvaukset. Oma lukunsa on kyberpunk- ja tieteeleokuvien huimat tulevaisuuden kaupunkivisiot,

joissa kaupunki itse on läpeensä merkityksellinen tek

Marsut barrikadeille!

A Arkkitehdit, kapinoikaa! Ruvetkaa vaikka piirtämään sellaisia taloja, jotka eivät miellytä muuta ihmiskuntaa. Ja hei, lopettakaa värien käyttö, käyttäkää vain mustaa ja harmaata! Mutta järki käteen, muistakaa edetä näin äärimmäisten keinojen kanssa aika varovaisesti.

Otaniemien arkkitehtiosastolla alan toimintaa on harrastettu historian saatossa pariinkin otteeseen, enemmän tai vähemmän tosissaan. Jos arkkitehtiopiskelijat nyt pitkästä aikaa nousisivat barrikadeille, kumous alkaisi todennäköisesti kapinaliikkeen logon suunnittelukilpailulla. Seuraavaksi tehtäisiin komeat nettisivut. Lopuksi hankittaisiin sponsoriiksi joukko suuria rakennusmateriaalivalmistajia, jotka toimittaisivat barrikadien muuraustuotteet ja uudet ikkunat rikottujen tilalle.

Ainakin meillä maisema-arkkitehtiopiskelijoilla on syytä kapinaan. Maisema-arkkitehtuuri on Teknillisessä korkeakoulussa aika näkymättömissä. Itse asiassa niin näkymättömissä, että siirtyminen maanalaiseksi sissiliikkeeksi kävisi ilmoitusasiana. Mikä olisikaan parempi tapa saada julkisuutta pienelle opiskelualalle kuin taistelu suurta korkeakoulua vastaan? Mikäli kapina olisi aseellinen, sitä parempi. Voin hyvin kuvitella, että osastoneuvoston kokoukset sähköistyisivät kummasti, jos pöytään jouduttaisiin pyytämään militanttiamaisema-arkkitehtien poliittisen siiven edustajia. Voisi tulla Ahtisaarellekin käyttöä.

Kapinan ensimmäinen vaatimus olkoon, että maisema-arkkitehteja ei enää kutsuta *maisuiksi*. Nimitys on terveen järjen, tasa-arvolain ja perushisioikeuksien vastainen. Ketään henkilöä tai esinettä, jota kutsutaan maisuiksi, ei voi ottaa tosissaan. Sii-

nä tapauksessa että arkkitehdeista aletaan käyttää termiä arsu, voidaan ehkä hyväksyä marsu, tai jopa maisu. Muuten on pakko räjäyttää jotain.

Kun nimiä aletaan rukata, laitetaan samalla vaihtoon maisema-arkkitehtuurissa suosituiksi tulleet kurssinimien lyhennykset. Arkkitehdeilla on arkkitehtuurin perusteensa (ArkPer) ja rakennusopin perusteensa (RoPer), mutta maisemapuolella lyhentäminen tuntuu läheneen kärsistä. Viheraluesuunnittelu on ViSlu, maisemasuunnittelu on MaiSlu, kulttuurimaisema- studio on KuMa, logon suunnittelukilpailulla. Seuraavaksi tehtäisiin komeat nettisivut. Lopuksi hankittaisiin sponsoriiksi joukko suuria rakennusmateriaalivalmistajia, jotka toimittaisivat barrikadien muuraustuotteet ja uudet ikkunat rikottujen tilalle.

Arkkitehtuuri – maisema-arkkitehtuuri käsitteistö

rakennusmestari	_____	vihertyönvalvoja
rakennusarkkitehti	_____	hortonomi
talonmies	_____	puutarhuri
seinät	_____	tilaa jakavat elementit
sokkeli	_____	tukimuuri
kaakelointi	_____	perennat
parketti	_____	I hoitoluokan nurmikko
tilaa jakavat elementit	_____	puut, pensaat
arkadi	_____	pergola
Maxit (ent. Optiroc)	_____	Lemminkäinen
punamulta	_____	villiviini
elementitalot	_____	tehometsätalous
Arne Jakobsen	_____	H. Sörensen
Stephen Holl	_____	Peter Walker
Frank Gehry	_____	Adrean Geuse
Antoni Gaudí	_____	Martha Swartz
Alvar Aalto	_____	Alvar Aalto
Hundertwasser	_____	Burle Marks
Juha Jääskeläinen	_____	Kati Susi-Wolff

selkeästi: "lyhenteiden käyttäjän on aina varmistuttava siitä, ettei käyttö aiheuta väärinkäsityksiä". Kun kurssin lyhenne on PuPu, on todettava, että väärinkäsitysten vaara on selvä ja ilmeinen ja että tilanne vaatii välittömiä toimia. Kenties pommiuhkauksen Dipolin ruokalaan tai lunasvaatimuksen rehtorista.

Opintorakenteen uudistuksen yhteydessä kurssien nimet menevät uusiksi joka tapauksessa. Olen luotettavista lähteistä saanut kuulla että maisema-arkkitehdit opiskelevat uudessa opetusohjelmassa ainakin kursseilla Perusteet Keinusta ja Leikkipaikoista (PerKeLe), Viheralueet Tutuiksi (ViTut) sekä Pergolat ja Seivävierusistukset (PerSe).

JOUNI HEINÄNEN, MARSU

Maisema-arkkitehdin muotokuva

A Koska kaikille alamme opiskelijoille ei ilmeisesti ole vielä selvä, mitä me maisema-arkkitehtiopiskelijat pännämme, tässä pika-apua tietämättömyyteen. Maisema-arkkitehdin toimenkuva muodostuu ympäristösuunnittelun laajasta tehtäväkentästä ja pitää sisällään tehtäviä eri suunnittelu- ja mittakaavatasoilla. Toiminta-alueena on sekä kaupunki-, kulttuuri-, että luonnonmaisema. Koulutuksen tavoitteena on antaa valmiudet itsenäiseen luovaan toimintaan ja yhteistyöhön eri osapuolten kanssa. Käytännössä maisema-arkkitehti ensin kertoo mihin ja mitä arkkitehti saa rakentaa ja pahimmassa tapauksessa sitten jälkepäin peittelee jäljet parhaansa mukaan.

Mitä tapahtuukaan, kun maisema-arkkitehti ei ole mukana projektissa? Katsokaapa tuore Helsingin Sanomien Kuukausilite 2/2005, sivu 39. Toteutettu arkkitehtuuri ei sinänsä ole epäonnistunutta, mutta ei toisaalta tyydyttäkään. Silmiinpistävää on rakennuksen ympäristö, johon ei ole satsattu lainkaan. Sen sijaan laadukas maisema-arkkitehtuuri tuo esiin tai nostaa entisestään hyvän arkkitehtuurin arvoa. Parhaimmillaan kyse on tietysti saumattomasta kokonaisuudesta kuten yhden Suomen parhaan maisema-arkkitehdin Alvar Aallon suunnittelemassa Villa Maireassa.

Elisa Törmänen
Maisema-arkkitehtiopiskelijoiden ammattiainekerho Vistan puheenjohtaja 2005
www.tky.hut.fi/~vista/

— Puutarha- ja maisema-arkkitehtien koulutus käynnistyi Suomessa vuonna 1964 Helsingin yliopiston maatalous-metsätieteellisen tiedekunnan puutarhatieteen laitoksella. Opetus siirrettiin vuonna 1969 Teknillisen korkeakoulun arkkitehtiosastolle. Vuonna 1989 käynnistyi maisema-arkkitehtuurin oma koulutusohjelma ja samoihin aikoihin perustettiin arkkitehtiosastolle maisema-arkkitehtuurin professori. Tällä hetkellä pääainevaihtoehtoja on kolme: maisemarakentaminen, maisemasuunnittelu ja maisemanhoito. Maisema-arkkitehtuurin koulutusohjelmaan otetaan vuosittain 10–20 uutta opiskelijaa osittain erillisillä pääsykokeilla. — Maisema-arkkitehtiopiskelijoilla on oma ammattiainekerhonsa Vista, joka pyrkii edistämään maisema-arkkitehtuurin tuntemusta ja alan kehitystä yleensä sekä tietysti järjestämään jäsenilleen virkistysellisiä vapaa-ajan tapahtumia. Esimerkiksi syksyllä 2004 Vista oli erittäin suosittu ja onnistuneella kaupunkiekskursiolla Pietarissa.

Luonnosta, kauneudesta ja pehmeistä tietojenkäsittelymenetelmistä

Luonto on kaunis. Ihminen, osa luontoa, saa luonnosta primitiivisiä mielihyvän tuntemuksia ilman sen kummempaa tarvetta teoretisoida niitä. Toisaalta voimme myös järjellämmä yrittää ymmärtää luonnon ja evoluution aikaansaamaa monimuotoisuutta, ihasella luonnonjärjestelmän pienimmästä mittakaavasta aina kosmiseen skaalaan läpitunkevaa järjestyneisyyttä, tarkoituksenmukaisuutta ja harmoniaa.

A Luonnon harmonian aiheuttamia kauneuden tuntemuksia on tutkittu paljon, ja jo kauan sitten on löydetty lainalaisuuksia, joita on hyväksikäytetty taiteiden puitteissa: musiikissa sävelasteikot ja rytmit, kuva- ja veistotaiteissa sommittelulliset apuvälineet ja mittasuhteiden järjestelmät, kuten kultainen leikkaus. Pythagoralaiset rakensivat viiritettäviä soittimia ja antiikin arkkitehdit käyttivät inhimillisten mittojen harmonisoimia mittajärjestelmiä.

Taiteissa kauneuden kokemus on toki ainakin osin kulttuurisidonnaisista. Silti esimerkiksi musiikallinen harmonia on melko yksinkertaisesti formuloitavissa matemaattisiksi totuuskiksi. Sävelasteikossa sävelnostonaminen oktaavilla kertoo äänen taajuuden kahdella, sävelten taajuudet ovat tiettyjen taajuuksien monikerroja. Vastaavasti visuaalista sommittelua voidaan kuvata harmonisilla mitta-asteikoilla.

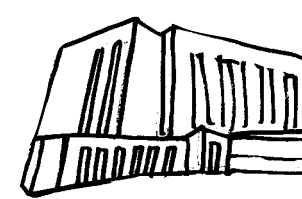
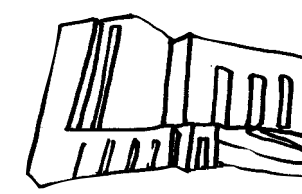
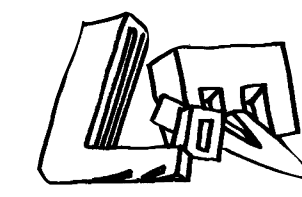
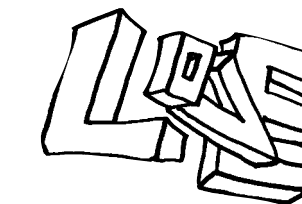
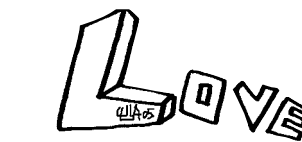
Mielestäni voidaan väittää, että on olemassa universaalia harmoniaa; jokin mittasuhteet ovat *oikeampia* kuin toiset. Tämähän ei ole uusi keksintö arkkitehtuurissakaan. Aikojen alusta asti on käytetty erilaisia mittajärjestelmiä, tietoisesti tai tiedostamatta. Modernin ajan arkkitehtien mittasuhteiden järjestelmistä tunnettuja ovat muassa LE CORBUSIERIN *Modulor* ja AULIS BLOMSTEDTIN *Canon* 60.

1960-luvulla syntyi prosessitaiteeksi kutsuttu taidesuunta, jossa teoksen synnyttävä prosessi nostettiin itse lopullista teosta merkityksellisemmäksi asiaksi. Tämä ei useinkaan johtanut lopputuloksen kannalta parhaisiin ratkaisuihin, mutta jätti perintönä ymmärryksen prosessin merkityksestä. Sitten prosessin luomisen idea on jälleen nostanut päätään, eikä vähiten tietoteknisen kehityksen ansiosta.

Elektronisessa musiikissa käsitellään ääntä sen perimmäisen olemuksen tasolla: aaltolina. Luodaan erilaisia aaltoja, joita sitten käsitellään signaalikäsittelyn menetelmin. Tämä analyyttinen lähestymistapa musiikkiin ja ääneen on johtanut siihen, että monet tietoteknisesti suuntautuneet musikit ovat alkaneet suoran säveltämisen sijasta luomaan systeemeitä, jotka tuottavat sitten itsenäisesti jonkinlaista ääntä. Kuten prosessitaiteessa, tekijä ei suoraan tee lopputulosta, vaan luo järjestelmiä

luodaan mutaatioita, ja parhaiten ongelman ratkaisevat yksilöt pääsevät luovuttamaan geeninsä seuraavalle sukupolvelle. Sukupolvien lukumäärän kasvaessa saadaan yhä paremmin ongelman ratkaisevia yksilöitä.

Luonnossa vallitsee periaate, jonka mukaan kaikki hakeutuu energian kannalta minimaaliseen, eli edullisimpaan tilaan. Tämä johtaa luonnolliseen optimaalisuuteen, jonka

ULLA WEKMAN

yleensä koemme myös esteettiseksi. "Eläinten arkkitehtuuri" on herättänyt vain ratkaisuvaihtoehtojen määräästä, voisi kuvitella kaikkien arkkitehtuurin ongelmien tultua jo ratkaistuksi historian saatossa. Kaikille on tuttua, että selailemalla kirjoja ja lehtiä löytää helposti kivoja *detskuja*, joista ottaa mallia, ja että RT-kortisto on jo vuosittain tutkimukset saippuakalvojen käyttäytymisestä, joista nykyaikaisten

"Musiikko istuu taskulaskin toisessa ja nuottivihko toisessa kädessä, mutta lausekkeet eivät vain ilmesty paperille."

jännitettyjen rakenteiden suunnittelu sai alkunsa.

Luonnonilmiöiden tutkiminen, ymmärtäminen ja hedelmällinen soveltaminen arkkitehtuuriin on aikavievää puuhaa, johon harvalla on resursseja. Uudenlaisilla, luontoa simuloivilla tietokoneohjelmilla voitaisiin automatisoida tätä prosessia, ja siten tarjota arkkitehdeille uusia työkaluja optimaalisten, taloudellisten ja kauniiden ratkaisujen pohjaksi. Ne voisivat olla vain tähän tarkoitukseen tarkoitettuja ohjelmia tai integroituja muihin, jo olemassa oleviin ohjelmistoihin. Niiden avulla suunnittelua voitaisiin viedä abstraktimmalle tasolle. Ohjelmalle syötettäisiin erilaisia, ratkaistavan ongelman käytännön vaatimuksia kuvaavia arvoja, joiden rajoissa se pyrkisi generoimaan mahdollisimman hyviä ratkaisumalleja niihin.

Aivan viime aikoina esille on pulpahtanutkin esimerkkejä generoivista arkkitehtuurista, jos ei vielä monia-kaan toteutuneita projekteja, sitäkään enemmän arkkitehtuurifantasioita ja utopioita. Valitettavan usein näitä yhdistää generoinnin rajoittaminen kauniiden, mutta sinänsä merkityksellisten muotojen hakemiseen. Lintuvarven lentelemistä simuloimalla saadaan aikaan mielenkiintoisia muotoja, mutta ei perustelua arkkitehtuuria. Uusilla laskennallisilla menetelmillä voitaisiin tuoda juuri nämä perustelut generoinnille.

Voitaisiin luoda apuvälineitä, jotka paljastaisivat meille mahdollisuuksia, joita ei mitenkään muuten olisi voitu löytää. Voitaisiin siirtää fokus prosessista lopputulokseen.

Voiko fiksu, oppiva tietokonejärjestelmä sitten lopulta korvata ihmisen?

Arkkitehtuurissa on pitkälti kysymys ongelmien ratkaisusta. Jos kyse olisi vain ratkaisuvaihtoehtojen määräästä, voisi kuvitella kaikkien arkkitehtuurin ongelmien tultua jo ratkaistuksi historian saatossa. Kaikille on tuttua, että selailemalla kirjoja ja lehtiä löytää helposti kivoja *detskuja*, joista ottaa mallia, ja että RT-kortisto on jo vuosittain tutkimukset saippuakalvojen käyttäytymisestä, joista nykyaikaisten

ratkaisua uniikkiin suunnitteluprojektiin ei voi prujata mistään. Vain se, joka löytää ja määrittelee oikeat ongelmat kuhunkin tehtävään, voi ne ratkaista. Sama pätee koneiden tarjoamaan suunnitteluapuun. Pehmeät laskentamenetelmät voivat tarjota helpotusta vastausten löytämiseen, muttei ongelmien määrittelyyn eikä vaihtoehtoista sopivimman valitsemiseen. Se pysyy edelleen ihmisten työnä, jossa tunnumme olevan melko hyviä, ellemmä peräti korvaamattomia. En usko että tämänkaltaista ohjelmistoista voisi itsessään olla generoimaan tyydyttävää arkkitehtuuria.

Sen sijaan uskon, että tulevaisuus voi tuoda meille työkaluja, jotka helpottavat monia käytännön asioita, jotka mahdollistavat suunnittelun abstraktimmalla tasolla ja – ennen kaikkea – joita voidaan käyttää loputtomana inspiraationlähteenä. Voimme kysyä luonnolta apua ongelmiiimme, ja luonto vastaa.

LAURI KÄRKKÄINEN

Meidän maja

A Arkkitehtuuriklubin (myöh. Arkkitehtikilta) maja Sipoon Västerskogissa täyttää tänä vuonna 70 vuotta. Majan pitkään ikään on mahtunut monenlaisia vaiheita: milloin on palanut maja, milloin sauna. Onpa majan olemassaolo unohdettu välillä kokonaankin. Nyt se seisoo kuitenkin taas ylväänä Sipoon metsissä kiltamme ylpeydeksi.

Majan tarkoituksena on kautta aikain ollut tarjota arkkitehtipiskelijoille paikka jonne paeta arjen harmautta ja opettajien murskaavia – ja aina yhtä epäoikeudenmukaisia – kritiikkejä. Samalla se on suonut monille ikimuistoisia hetkiä talkootöiden ja juhlien merkeissä. Majan toimintaa ja ylläpitoa rahoitetaan sen vuokraamisesta saatavilla tuloilla.

Nykyisen majan historia alkaa 1980-luvun puolivälistä, jolloin majan heitteille jääneelle tontille rakennettiin yhä käytössä oleva sauna. Vuosikymmenen saamisen jälkeen aloitettiin näin jälleenpäin lähes uskomattomalta tuntuva rakennusprojekti parempien majoitustilojen saamiseksi historian hämärissä palaneen vanhan majan paikalle. Rakennusopin perusteet 2-kurssin yhteydessä järjestetyn majarakennuskilpailun voitti KIMMO LYLYKANKAAN ehdotus.

Rakentamisen aikana kilta ja toimijat olivat monta kertaa valmiit lyömään hanskat tiskiin. Kymmenessä vuodessa meinasi aika ajoin loppua sekä into, aika että rahat, mikä milloinkin. Särkilammen rannalla sijaitseva upea hirsrakennus saatiin kuitenkin lopulta valmiiksi syksyllä 2003 ja vuokrauskäyttöön tammikuussa 2004. Tekeminen majalla ei kuitenkaan lopu. Talkootöitä riittää halukkaalle vastakin erilaisten pienempien rakennusprojektien merkeissä.

MATHIAS WAHLBERG

KATI KIVELÄ / TAMPERE

Jimi leikkaa leipää, kiveä ja sämpylää

A Kapina on väline, jonka tarkoituksena on tuottaa muutos. Kapina on mahdollisuus täynnä energiaa ja tahtoa. Kapina on jo sanana niin vahva ja iskevä, ettei sille tunnu edes löytyvän synonyymiä. Populaarimusiikin tunnetuin kapinailmiö on rock. Syntymästään saakka se on saanut kantaa angstin ja murroksen tunnusta. Rock'n'roll on saatannalla yhtäläisiä kuin metallitehtaiden stanssien paukekin: infernaalista, aivoja vaurioittavaa räminää, jota kuunnellessa tekee mieli tehdä syntiä. Se on ilmiö, joka vieläkin jakaa joukkoja, puhuttaa.

”Onko kapina aina näin hektistä? Kuuluuko kapinan olemukseen välttämättä raivokkuus ja itsetarkoituksellisuus?”

Onko kapina aina näin hektistä? Kuuluuko kapinan olemukseen välttämättä raivokkuus ja itsetarkoituksellisuus? Onhan musiikkikin viime kädessä taukoihin, siis hiljaisuuteen, perustuvaa. Eikö esimerkiksi Hendrixin lahjakkuus ja sen kehittyminen ollut väistämätöntä enemmänkin kuin angstilla synnytettyä kapinaa?

Jos unohdammekin hetkeksi uhon ja kiukun ja keskitymme ajattelemaan, että myös spontaanius ja luovuus ovat aina kapinointia olemassa olevaa vastaan. Mitään uutta ei koskaan synny ellei vanhaa kyseenalaisteta, oli kyse sitten uudesta tyylisuunnasta tai Bostonin teekutsuista. Tämä kapina tuskin vaatii tietoisuutta tai varsinaista päätöstä kapinoinnista. Kapina ei voi olla kapinan motiivi, sen sijaan itsensä haastaminen ja ylittämisen eli kehittyminen voi.

Jokaisessa meissä asuu pieni luova kapina sekä kaikki sen estävät tekijät. Uskomattomien alkuvaikeuksien jälkeen on lähes heikommalla saada järjestyttävän luova oivallus, joka toimii syyäksenä muutokseen. Kenties riittävällä harjoittelulla sen voisi periaatteessa saada kanavoitua pöydällä lojuvaan harjoitustyön-alkuun. Huomattavasti helpompi kapina syntyy uhmakkaasta tartumisesta television kaukosäätimeen siltäkin uhalla että rästitaakka kasvaa taas. Sitä paitsi niinhän olen aina ennenkin tehnyt.

Luovuuteni ja siten siis kapinani pahin este ei kuitenkaan ole mukavuudenhalu, vaan loputon itsekriittisyyseni. Ostaisin leivänkin viipaloimattomana jos olisin varma että olisin tyytyväinen leikattuani sen riittävän hienoihin osiin syömistä varten. Tosin jos ajankohta on oikea ja tilausta löytyy, en voi epäonnistua. Sen tietää Jimikin.

Arkkitehti teekkarimuseon pimeydessä

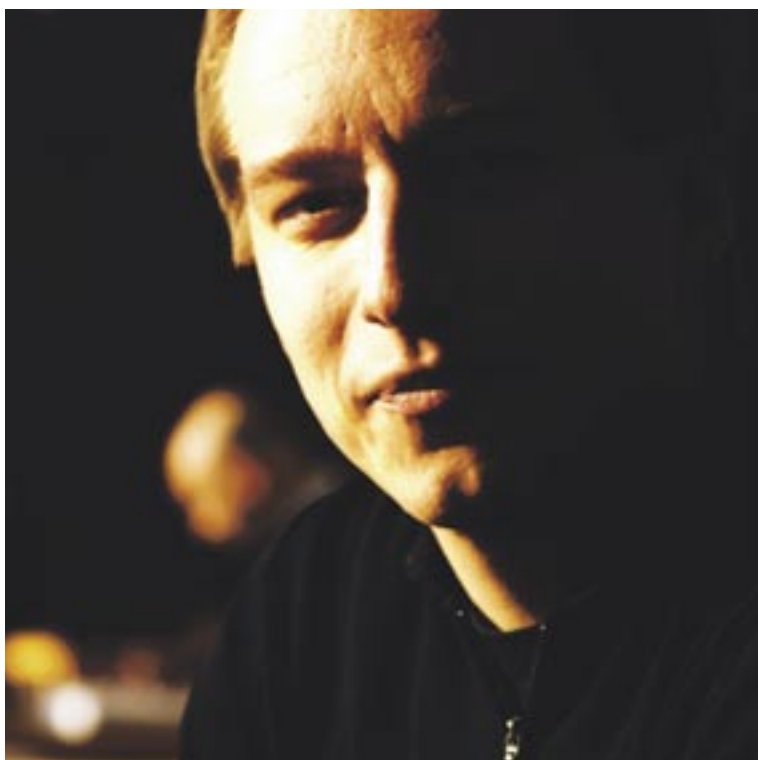
A Satuin tässä eräänä lumisena iltana muutaman ystäväni kanssa samaan ravintolaan. Olin hetkeä aikaisemmin saanut kuulla, että tulevan Arkkitehtipiskelijan aiheena olisi kapina. Arkkitehtuurin kapina? Kapina ja arkkitehtuuri? Kuinka arkkitehtuuri ja kapina liittyvät toisiinsa? Ilta eteni joutuisasti kysymyksiä yhdessä sulatellen. Yhtä vähin vastauksin jouduin kuitenkin poistumaan kuin olin alun perin paikalle saapunutkin.

Nyt tapahtumasta on kulunut noin kuukausi ja istun hämärän Teekkarimuseon hiljaisuudessa. Opiskelijatoimintaan vahvasti liittynyt, kesyllä 2000-luvulla-kin jossain vielä sinnittelevä kapinahenki levittäytyy yksityiskohtaisena ympärilläni vitriineihin ja kehyksiin arkistoituna. Tuolla on osoitettu mieltä ja siellä valloitettu se paikka. On tehty sitä ja jätetty tekemättä tätä niin insinööri- kuin arkkitehtipiskelijöidenkin tempauksissa. Opiskelijatoiminnassa, kuten yleisemmälläkin tasolla, kapinan voisi siis määrittellä pyrkimyksenä muuttaa vallitsevia olosuhteita tai yksinkertaisesti muutosprosessina. Opiskelijajärjestöjen toimintaa ei silti kai pidä sotkea arkkitehtuurin muutosprosessiin – taidankin olla väärässä paikassa etsimässä vastauksia kysymyksiini.

Arkkitehtuuria pidetään (tietystä ammattiryhmässä) taidemuodoista jaloimpana. Jo pelkässä arkkitehti-nimikkeessä on suunnaton glamour-lataus, joka osittain sai monen muun tavoin minutkin kiinnostumaan alasta. Ennen opintojeni aloittamista pidin arkkitehteja luovina visionäärisinä taiteilijoina, suorastaan yhteiskuntaa eteenpäin vievinä suunnannäyttäjinä. Muutaman vuoden alaa seurattuani olen kuitenkin joutunut kokemaan pettymyksiä toistensa perään. Käsityseni arkkitehtien luovuudesta ja ennakkoluulottomuudesta ovat murentuneet suunnilleen samaa vauhtia kuin opintoviikkoja on kertynyt rekisteriin.

Vastoin yleisiä käsityksiä on arkkitehtuuri omien vaatimattomien kokemusteni perusteella eräs yhteiskunnan hitaimmin kehittyvistä osa-alueista. Perustutkimus sekä kehitystyö puuttuvat alalta lähes täysin, eikä yhteiskunnan muutoksia juuri huomioida koulutuksessaakaan. Jos alaa vertaa esimerkiksi informaatio-, bio- tai avaruustekniikkaan, on arkkitehtuurin tutkimus vielä lapsenkengissään. Vaikka tietokonesovellusten määrä, materiaalien valikoima ja hyödynnettävissä oleva tieto lisääntyvät eksponentiaalisella vauhdilla, on arkkitehtuurissa muutaman vuosikymmenen ajan tyydytty pelkästään leikkimään ikkunasommittelulla ja materiaalikontrasteilla. Ollaan tilanteessa, jossa kehityksen huipentumia ovat viivakoodi-ikkunat ja puoliläpäisevät kaksoisjulkisivut. Kestävän kehityksen periaatteet, markkinatalouden tuottoedellytykset sekä verkostoituvan yhteiskunnan erityisvaatimukset suunnittelua ohjaavina tekijöinä on sen sijaan jätetty lähes huomiotta, ja ne nähdään jopa arkkitehdin työskentelyä hankaloittavina rajoitteina. 2000-luvulla ei kuitenkaan voida keskittyä pelkästään uuden luomiseen ja ulkoiseen näyttävyyteen, sillä muussa tapauksessa koko ala muuttuu hiljalleen kannattamattomaksi, ympäristölle haitalliseksi ja lopulta tarpeettomaksi.

Auttamattomasti vanhentunut käsitys arkkitehdista matkaskaiseja tuhruستهvana taiteilijana joutaa siis mahdollisimman pian paperinkeräykseen. Taiteilijakäsityksen seuraksi kierrätykseen voisi saman tien puolestani laittaa myös suuren joukon muita aikansa eläneitä toimintatapoja ja ajattelumalleja aina kansan mielipiteen ja ympäristörajoitteiden väheksymisestä tekniikan ja tutkimustyön vierastamiseen. Listani on turhan pitkät tässä kokonaan lueltavaksi, joten kehotankin jokaista laatimaan omansa ja käymään sen läpi kapinahengessä. Tämän jälkeen toivon törmääväni osastomme käytävillä entistä useampiin tuotekehittäjiin, rakennuskonsultteihin, elinkaariexpertteihin, tietokonehallintamisen erikoisosaajiin, nuorempiin tieteenharjoittajiin ja tekniikan tutkijoihin – toisin sanoen, ennennäkemätöntä glamouria säteileviin uuden ajan arkkitehtipiskelijoihin.

Arkkitehtikiltojen puheenjohtajien palstat

Koti vaiko kasarmi lapsillemme?

A On aika kapinan. Kauneuden puolesta rumuutta vastaan. Taisto, jota arkkitehdit ovat käyneet aina, mutta joka on ajankohtaisempi kuin koskaan. Ihmiset ovat unohtaneet ympäristönsä, elämän täyttää kiire, aikataulut, raha, tai sen puute. Vauhti on niin kova, ettei enää pysähdytä katsomaan ympärille, unohteta hetkiseksi meneillään ollutta tärkeää tointa ja nautita maailman kauneudesta. Laskevan auringon punaama taivas, syksyn lehtien väriloisto, pilvien leikki uskomattoman sinisellä taivaankannella. Nykyihminen on kaukana kaikesta tästä. Ei tarvitse ihmetellä, miksei arkkitehtien – estetiikan ammattilaisten – työtä arvosteta. Vain kovilla, mitattavilla asioilla on merkitystä, abstraktit käsitteet hukkuvat ymmärtämättömyyden suohon. Olisi elintärkeää herättää ihmiset horoksesta, katsomaan ympäristöään ehkä ensimmäistä kertaa. On turha käydä keskustelua hyvän maun puutteesta, jos kukaan ei edes kiinnitä huomiota maailmaan, jossa elämme.

Rakennuttajat vaativat suunnitelmia yhä nopeammin, halvemmalla, kaiken ylimääräisen riisuen. Ennen rakennuksia rakennettiin pitkään ja hartaasti, rakenteiden annettiin kuivua rauhassa, pinnat viimeisteltiin huolella, ornamenttikasta puhumattakaan. Lopputulos oli kokonaistaideteos, joita näkyy katukuvassa edelleenkin. Modernismin tuoma pelkistys oli gryndereille onnenpotku. Kaikki tarpeeton saatettiin karsia pois. Taloudellinen hyöty kasvoi merkittävästi. Estetiikan merkitys rakentamisessa katosi rahanhimon tieltä. Ihmiset haikailevat vanhojen aikojen perään, mutteivät osaa vaatia uusilta asuinalueilta samoja asioita. Riittää kunhan autopaikkoja on sopivan lähellä ulko-ovea ja asunnosta, jonka neliömäärä huoneisiin nähden on järkyttävän pieni, löytyy sauna. Arkkitehdit tekevät parhaansa, pienillä elementeillä on saatava aikaan toimiva, kestävä ja esteettinen ympäristö. Tehtävä ei ole helppo.

Voidaanko asenteita muuttaa? Miten saadaan ihmiset arvostamaan mittamatonta? Onko arkkitehtikunnan noustava konkreettiseen kapinaan, marskitava yhtenä rivistönä paremman ympäristön puolesta? Ennen hätköintiä tulee muistaa, että radikalismilla on harvoin saatu aikaan mitään todella kestävää. Parempi olisi olla ohjaavana tekijänä kuin yhden totuuden nimeen vannovana saarnaajana. Kun viimein yksilö nostaa katseensa omista pienistä ympyröistään ja kiinnittää huomionsa ympäristöön ja kyseenalaistaa sen viihtyvyyden, kauneuden, ollaan oikeilla jäljillä. Siinä vaiheessa voidaan puhua jo riemuvoitosta, kun isäntä harkitsee olivatko joululahjaksi saadulla kuviosahalla muotoillut ikkunapuitteet sittenkään käänne parempaan. Ajatusten herättäminen yleisen keskustelun kautta, yleisöosastojen kärjekkäisiin kommentteihin vastaaminen päin pudistelun sijaan, opastuksen järjestäminen halukkaalle, kaikki ovat keinoja, joita arkkitehtikunnan tulisi harkita suurella vakavuudella. Maailma ei muutu ilman tekoja. Haluavatko arkkitehdit olla näkyviä vaikuttajia yhteiskunnassa vai rakennuttajien vaatimusten puhtaaksipiirtäjiä, se on kiinni itsestämme. Vastuu ympäristön laadusta on meillä. Olkaamme sen arvoisia.

Skate Mosb
Freaky Beats Circus
Try It Again,
Sarpakun
DJ Topster (100.3 FM)
DJ Olavi

VÄTKIIMA
1.4.2005
Ka

TALLB
WWW

Skate Mo
Freaky Beats
Try It Ag
Sarp
DJ Topster (100.3 FM)
DJ C

Skate Mosb
Freaky Beats Circus
Try It Again Sam
Sarpakungas (TKU)
DJ Topster (100.3 FM)
DJ Olavi Lovewell

1.4.2005 | KLO 19-04 | LIPUT 4/6
Kaapelitehdas
Valksaamo
TALLBERGINKATU 1
WWW.KEVATKIIMA.COM

Skate Mosb
Freaky Beats Circus
Try It Again Sam
Sarpakungas (TKU)
DJ Topster (100.3 FM)
DJ Olavi Lovewell

ARCHICAD 9

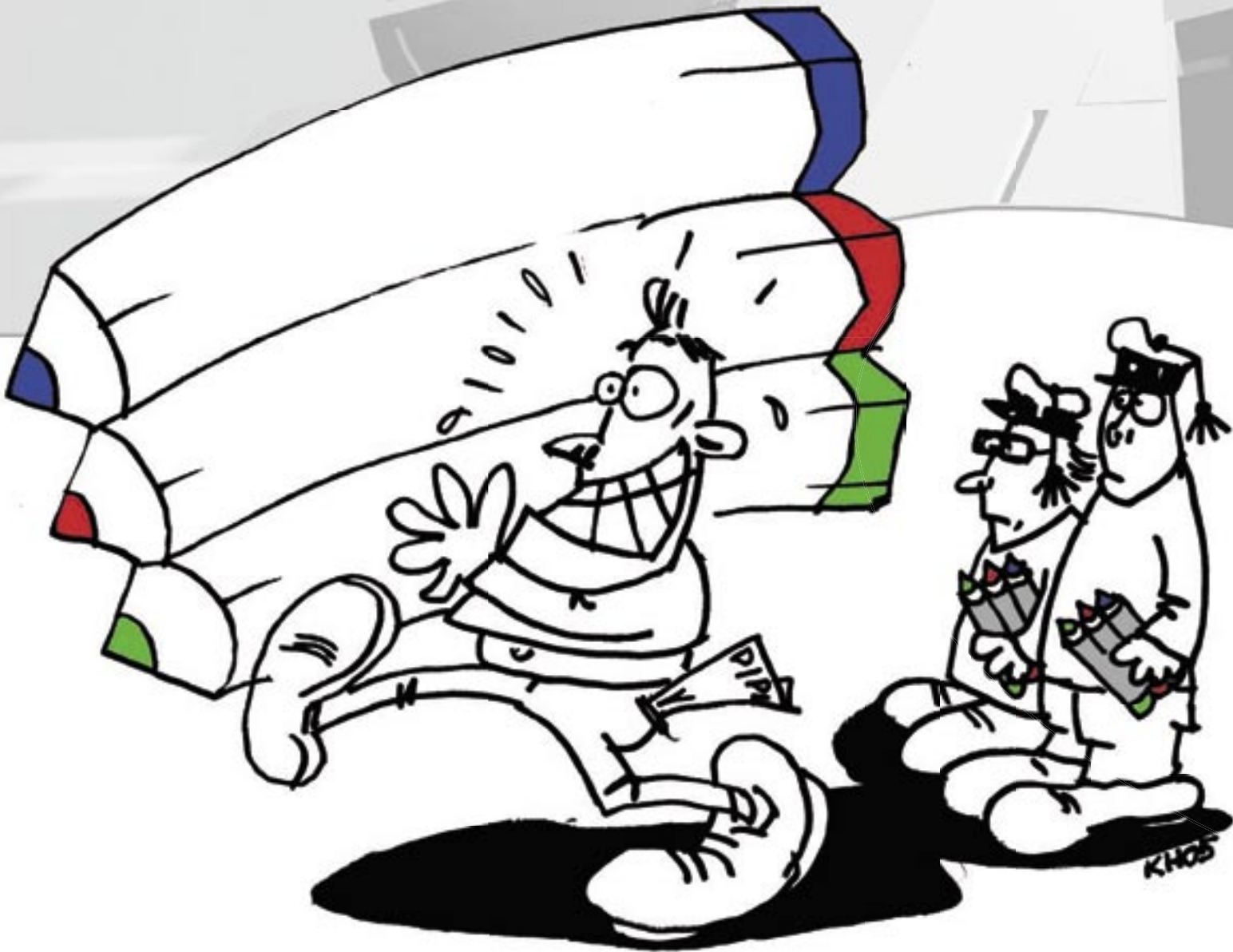
ON AIKA VALMISTUA

Vastavalmistuneille SAFA:n jäsenille on tarjolla

ArchiCAD-lisenssi puoleen hintaan!

Tämä huikea etu on myös siirrettävissä
työnantajalle. Hankinta edellyttää ylläpitosopimusta.

Lisätietoa saat numerosta 020 741 9700.

ArchiCAD 9:n suomenkielinen opiskelijaversio valmistuu toukokuussa 2005. Ohjelman voi noutaa veloituksetta M.A.D.istä, mutta kannattaa ensin tarkistaa että se on saapunut. Tämä tapahtuu parhaiten seuraamalla sivujamme osoitteessa www.mad.fi.

The international educational version of ArchiCAD 9 is now available at M.A.D. for free!

M.A.D. Oy
Mannerheimintie 15aB
00260 Helsinki
puh. 020 7419700
fax (09) 4555091
<http://www.mad.fi>

Micro Aided Design